

Решителниятъ часъ настава.

Но царьтъ не бърза. Той иска по миренъ начинъ да накара турцитѣ да отстъпятъ и дадатъ автономия на българитѣ.

Султанътъ слуша лошитѣ си съветници и не се съгласява.

Рускиятъ царъ настоя предъ европейскитѣ велики сили (Австрия, Германия, Англия, Франция и Италия) да упълномощятъ посланицитѣ си въ Цариградъ, които да решатъ, какъ трѣбва по миренъ начинъ да се помогне на българитѣ. Посланицитѣ решили да се даде автономия (свобода) на българския народъ.

Но турцитѣ пакъ не се съгласили.

Тогава рускиятъ царъ вече не можалъ да се стърпи. Той миналъ презъ Москва. Първенцитѣ московски граждани го посрещнали и му казали, че рускиятъ народъ е съгласенъ да даде синоветѣ си и паритѣ си въ война срещу турцитѣ съ цель да се освободятъ българитѣ. Царьтъ отговорилъ:

Азъ ще предложа още веднажъ на султана да приеме решението на цариградскитѣ посланици за българска автономия. Ако и този пжтъ султанътъ не послуша, тогава ще си помисля, какво трѣбва да направи Русия.

Настъпи новата 1877 година. Една българска депутация отъ Драганъ Цанкова и Марко Балабановъ, била изпратена отъ българския екзархъ Антимъ I до руския царъ да го моли да помогне на българитѣ. Царьтъ отговорилъ: ще чакамъ последната дума на султана и ако той пакъ откаже, ще дамъ заповѣдъ на рускитѣ войски да минатъ Дунава. . .

България ще бжде свободна. . .